

ρέσει, — εἶπε, — νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὰ ὄρος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς σου ; »

« Εὐχαρίστως, παπού, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω εἰς τὰ ὄρη, ἀλλ' ἐφοβοῦμην μὴ πως ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ μοι τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλὰ μαζὺ σου, παπού, θὰ ᾔναι πολὺ ὥραϊον καὶ εὐχάριστον. »

Ἡ μήτηρ δὲν ἐράνη εὐχαριστημένη μὲ τὴν πρότασιν τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο αἶθριος καὶ ὁ καιρὸς ὥραϊος, συγκατετέθη νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἰάκωβον νὰ συνοδεύσῃ τὸν παπὸν του, διότι ἡ ἀδεσδαίτης τῆς καταστάσεως τοῦ συζύγου της ἐπλήρου τὴν καρδίαν της μὲ φόβον καὶ ἀθυρίαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

\*\*\*~\*\*\*

### Αἰ μαγικαὶ ἀμυγδαλέαι.

\*\*\*~\*\*\*

Ἡ Αἰμιλία ἦτο μικρά τις κόρη δεκαετῆς, ἥτις κατόκει εἰς μίαν ὥραϊαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἰς τινα τῶν ἐπαρχιῶν μετὰ τῶν γονέων της καὶ τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς ἀδελφῆς Εὐρυδίκης, ἥτις ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Κατὰ τὸ δευτερὸν ὥραϊας τινὸς ἡμέρας περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, αἱ δύο ἀδελφαί, μὲ τοὺς βραχιονάς των ἐρριμμένους περὶ ἀλλήλων, περιεπάτουν εἰς τὸν κῆπον, συνομιλοῦσαι λυπηρῶς, διότι τὴν ἐπαύριον ἡ Εὐρυδίκη ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ἐσωτερικὴ μαθήτρια εἰς ἓν τῶν ἐκεῖ παρθεναγωγείων.

— « ὦ, » εἶπεν ἡ Εὐρυδίκη ἀναστενάζουσα — « Πόσον λυπηρὸν μοι φαίνεται νὰ φύγω, νὰ σὰς ἀφήσω ὁλως καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν γνωρίζω κανένα ! Καὶ τὸ χειρότερον νὰ μὴ ἴδω τοὺς γονεῖς μου, οὔτε σὲ μέχρι τοῦ ἐρχομένου Ἰανουαρίου, — εἶναι πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα ! »

— « Ναί, — ἀπεκρίθη παρηγορητικῶς ἡ μικρά της ἀδελφή. — εἶναι σκληρὸν, καθὼς λέγεις, ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς, Εὐρυδίκη μου, ἐκτὸς τούτου θὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν — θὰ μοι γράφῃς ὅ,τι κάμνεις εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ποῖας ἔχεις φίλας, καὶ πῶς περνᾷς τὴν ἡμέραν. Καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ γράφω ὅ,τι κάμνω ἐδῶ, καὶ ποῖος ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνω. »

— « Καὶ πῶς πηγαίνει τὸ κανάρι μου, καὶ ὁ κῆπός μου, αἶ, Αἰμιλίτσα μου, θὰ μοι τὸν περιποιήσῃ, δὲν εἶναι ἔτσι ; διότι φοβοῦμαι, ὅτι ὁ μπάμπας Πέτρος θὰ τὸν παραμελήσῃ, ἂν τὸν ἀφήσω εἰς τὴν φροντίδα του. »

— « Ἐννοία σου, θὰ τὸν σκαλίζω, καὶ θὰ πὸν ποτίζω καλλίτερον καὶ ἂν αὐτὸν τὸν ἰδικόν μου, ὥς ὅταν ἔλθῃς θὰ τὸν εὕρῃς εἰς καλὴν κατάστασιν. »

— « Ἐλὰ τώρα νὰ κάμωμεν κάτι τι τὸ ὁποῖον τὸ ἀνέ-

γνωσα πρὸ ἡμερῶν εἰς ἓν βιβλίον, ἀλλὰ πρῶτον τρέξε ζήτησε τῆς κυρούλας δύο ἀμύγδαλα καὶ ὀλίγην κλωστήν. »

Ἡ Αἰμιλία ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὰ ἀμύγδαλα, τὰ ὁποῖα ἡ Εὐρυδίκη ἔσπασε πάραυτα μὲ προσοχήν, ὥστε τὸ σπέρμα νὰ διατηρηθῇ ἀκέραιον. — « Δὸς μου τώρα μίαν καρφίτσαν — εἶπε — « καὶ πρόσεχε — βλέπεις ; γράφω τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῆς φλούδας ταύτης καὶ τὸ ἰδικόν μου ἐπὶ ἐκείνης· τώρα θὰ δέσω πάλιν τὰς φλούδας ὁμοῦ, καὶ θὰ χῶσω τὰ ἀμύγδαλα εἰς τὴν γῆν. » Ταῦτα δὲ εἰποῦσα ἡ Εὐρυδίκη ἔσκέπασε τὰ δύο ἀμύγδα μὲ τὸ χῶμα καὶ ἔρριψεν ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς.

— « Ἐξήγησόν με τώρα, — εἶπε, μὲ περιέργειαν ἡ Αἰμιλία, — τί σημαίνει τοῦτο. »

— « Εὐχαρίστως. Τὰ ἀμύγδαλα ἐκεῖνα θὰ γείνουν δένδρα, — δὲν εἶναι ἔτσι ; »

— « Βέβαια. »

— « Καὶ θὰ κάμουν ἀμύγδαλα βεβαίως. Τώρα, ἕκαστον ἀμύγδαλον τῶν δένδρων ἐκείνων, ἅμα σπάσῃ τις τὸν φλοιὸν, θὰ φέρῃ χαραγμένον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα μίαν ἐξ ἡμῶν. Ἡ ἰδική σου ἀμυγδαλέα θὰ ἔχῃ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα, καὶ ἡ ἰδική μου τὸ ἰδικόν μου. Πιστεύω, ὅτι εἴταν τελειώσω τὰς σπουδὰς μου, θὰ δυνηθῶ νὰ κρίνω περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πειράματος. »

— « Εἴσαι βεβαία περὶ τούτου ; »

— « Ὅχι, ἀνέγνωσα μόνον, ὅτι τοῦτο δύναται νὰ γείνη, καὶ ὅς τὸ δοκιμάσωμεν τώρα. Σὺ ὅμως, Αἰμιλίτσα μου, μὴ λησμονήσῃς ποτὲ νὰ ποτίζῃς τὰς μαγικάς μας ἀμυγδαλέας. »

### Κοράσιον θαυμάζον τὴν βροχὴν.

\*\*\*~\*\*\*

Τῆς κόρης καμαρώσατε τὰ νεῖατά τῇ θωριά της. Δέτε τὰ ῥόδα ποῦ ἀνθοῦν 'σ τὴ ληγερὴ παρθένα. Δέτε τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ ὡμορφα μαλλιά της ποῦ πέφτουνε χαρούμενα στοὺς ὤμους ξαπλωμένα. Ἀκοῦστε πῶς γλυκολαλεῖ, στὸν οὐρανὸ κυττάζει, Καὶ τὴ βροχὴ τοῦ Πλάστου μας τὸ μάτι της θαυμάζει.

Δέτε τὰ χέρια τὰ λευκὰ π' ἀπλώνει στὴ βροχοῦλα, Καὶ μέσα στὴν παλάμη της ζητᾷ νὰ σταματήσῃ, Ἀλλ' ἀγνοεῖ τὸ δύστυχο, ἡ κόρη ἡ μικροῦλα, Πῶς δὲν 'μπορεῖ 'σ τὸ χέρι της τοῦ Πλάστου μας νὰ [κλείσῃ

Ἐκεῖνα π' ἀπ' τὴν ἄβυσσο τραβᾷ γὰ νὰ ποτίσῃ Τῆς γῆς μας τὰ γεννήματα, καρπὸς γὰ νὰ βλαστήσῃ,

Καὶ τὸν πατέρα της σιμὰ ποῦ ἔστεκε τὸν κράζει, Νὰ τῆς εἰπῇ γιὰτ' ὁ Θεὸς αὐτὸ μᾶς τὸ προσφέρει,